

Det å forflytte en arbeidsperiode fra Aker, black-bou, teaterskolen og ut på en øy i Oslo-fjorden, med utgangspunkt i en nedlagt fabrikk kontra øyas idyll, har vært en ny og spennende opplevelse. Uten manuskript, men utifra de assosiasjoner stedet gir deg, og de materialene stedet tilbyr og min egen - noe begrensede bevegelsesradius, har vært utfordrende, provoserende og frustrerende. Igjennom dette har det åpnet seg nye veier å nærme seg et scenisk uttrykk på:

- Utifra stedet danne en forestilling.
- Hvordan bruke et rom som ikke opplagt er en scene.
- Bruk av lys i rommet.
- Bruk av objekter.
- Hva kroppen kan uttrykke i bilder.
- Presisjon, impulser.
- Lydbilder.
- Nærme seg en tekst, hvor teksten kommer utifra denne fremgangsmetoden - altså i siste rekke.

Denne formen krever større teknisk dyktighet enn jeg kan utføre, krever lenger prøvetid.

For en skuespiller med manuset i sin høyre hånd, scenen som sitt senter og instruktøren som dirigent, har det vært med på å utarbeide en visning hvor alt lå opp til oss:

- Styrket ensemblefølelsen.
- Utfordret min tradisjonelle kreativitet, tvunget meg til å tenke annerledes. Det liker jeg.

Guri JOHNSON